

Lenka Rožnovská
ilustroval Jiří Fízl

Uojta a Pepík Marcipánek

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

 GRADA®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Lenka Rožnovská
ilustroval Jiří Fígl

Vojta a Pepík Marcipánek

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

VOJTA A PEPÍK MARCIPÁNEK

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5032. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Jiří Fixl (www.jirifixl.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Jiří Fixl

ISBN 978-80-247-4425-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8085-6 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8088-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Já, upovídaný Vojta	9
Vendelína Pokorná	13
Oběd	17
Náplast	21
Pan Vopěnka	25
Pan Vopěnka čaruje	29
Pepíkovo dvojí mrknutí	33
Pepíkovo třetí mrknutí	37
Zapomnětlivý pan Moučka	41
Překvapení u novinového stánku	45
Záhada	49
Nepovedené stopování	53
Vrácené peníze	57
Důkaz	61
Kouzlo	65
Napravená Vendelína	69

Předmluva

Ahoj, jmenuji se Vojta. Mám kalhoty se záplatou. A mám kamaráda Pepíka. Je z marcipánu. Společně jsme napravili hlavu tlusté Vendelíně.

Jéje. Vy mi asi nerozumíte. Nevadí, jestli chcete, všechno vám budu vyprávět hezky od začátku. Stačí otočit na další stránku.

Já, upovídaný Vojta

Konečně zazvonilo. Zvonek, který ohlašuje konec vyučování, mi v uších zní jako hudba z rajske zahrady. Sbalil jsem si všechny věci do aktovky. Ještě jednou jsem se podíval pod lavici. A vida, zapomněl jsem si vzít počíták. Rychle jsem si ho přibalil. Máme do něho napsat domácí úkol. Samé lehké příklady. Zatím sčítáme a odečítáme do dvacítky. To je pro šikulu, jako jsem já, hračka. To zvládnou vypočítat během chvílky a ještě přitom stihnou posvačit.

Abyste rozuměli, mít úkol a sněženou svačinu jsou dvě podmínky, které musím splnit, než jdu ven. Nevím, jak je to u vás, ale moje máma, by se na mě dost zlobila, kdyby zjistila, že jsem nesvačil.

„Vojtíšku, jsi jak za groš kudla, tintítko, drobek ze skrojku chleba, foukne a odletíš mi

kdovíkam,“ říkává mi máma, když se s jídlem moc loudám.

Je pravda, že mě není na výšku, ba ani na šířku moc. Ve třídě jsem nejmenší ze všech. Minulý rok byla nejmenší Verunka Bimová, ale ta se o prázdninách přestěhovala. Takže teď jsem v tělocviku při nástupu poslední v řadě já. Ale mně to nevadí. Já jsem se sebou spokojen.

Být malý má své výhody. Při vybíjené se do mě jen tak balonem netrefí. Při zkoušení se můžu lépe skrčit v lavici, aby na mě nebylo vidět. A když je v jídelně dlouhá řada, musí ti velcí nás malé pouštět před sebe. To se ví, že tak činí neradi.

Jéje, já jsem ale upovídaný. Zatímco vám vyprávím o své výšce, jsou už všichni spolužáci u oběda. Tak alou. Aktovku na záda a musíme to vzít trapem. Do jídelny je to štrapáce, přesně padesát sedm schodů dolů, pak rovně

po sto dvaceti
červených
kachličkách. Kdo

šlápne na
žlutou, má
trestný bod!

Tak hybaj!

Ať všechny
dohoníme.

Připraveni? Na tři
vybíháme ze třídy!
Raz, dva, tři a teď!

Vendelína Pokorná

Hurá! Vyhrál jsem. Ale nic si z toho nedělejte. Až spolu příště poběžíme do jídelny, nechám vás vyhrát. Čestně! Jako že se Vojta jmenuji.

Páni, tady už je plno. Kdepak je naše třída? Aha. Tamhle vepředu vidím Aničku Vajdovou a Mirka Loubíčka. Budu se k nim muset nějak šikovně protlačit.

„S dovolením. Díky. Pustíte mě, prosím? Musím za paní učitelkou z druhé třídy. Díky.“

„Uhni, prcku, překážíš!“

Žuch...

Ach jo, ležím na zemi a nade mnou se kření holka.

Vendelína Pokorná!

O ní vám musím něco říct. Vendelína chodí do 5. A. Je jí kus člověka. Je tak o tři hlavy

vyšší než já a na šířku bych se do ní vešel alespoň pětkrát.

Vendelína je líná. Je líná úplně na všechno, na učení i na sportování. Když může, tak sedí a jí a roste. Je to líná Vendelína. To jméno jí patří. Ale jestli si myslíte, že k ní sedí i příjmení, tak to se pletete. Pokorná ona není ani trošičku. Je drzá, a dokonce někdy mluví sprostě. Nevím, jak vám, ale mně se takové holky nelíbí.

Spadl jsem parádně. To byla rána, jako když spadne pytel brambor. Ne, nebrečím, tu radost Vendelíně neudělám. Pomalu vstávám, tvářím se, jako že nic. Au. Bolí mě koleno. Asi jsem si ho natloukl.

Už se nikam tlačit nebudu, raději se postavím do řady. Já vím, vypadám mezi pátáky dost směšně. Co se dá dělat. Neměl jsem se s vámi ve třídě tolik vybavovat a mohl jsem být vepředu. Snad to nějak vydržím.

Joj, dneska je špenát. Ten zrovna nemám rád. Já vím, že je zdravý, ale když já mám raději řízek.

„Dobrý den, chci jen trochu,“ hlásím paní kuchařce.

Jenomže paní kuchařka Mrázková nevidí, neslyší. Bere jeden talíř za druhým a dává všem stejně. Takže já, mrňous, mám teď porci pro velkého pát'áka. Uf. To budu jíst až do Vánoc.

Oběd

Neříkal jsem, že budu oběd jíst až do Vánoc? Říkal. Já vím, trošku přeháním. Ale pravda je, že skoro všichni už poobědvali, zatímco já sedím u plného talíře.

Proč mi z toho talíře neubývá? Zamračeně se dívám na svůj nedojedený oběd. Knedlíky si lebedí ve špenátu jako plachetnice na klidném moři. Však počkejte!

Vzal jsem vidličku a trochu toho špenátového mořička nanesl na bělavou palubu nakynutých naducanců.

„Co se s tím tak babráš, prcku! Ty nevíš, jak se jí knedlík?“ ozvalo se mi za zády a já věděl, že je zle. Po hlase jsem poznal Vendelínu.

Pootočil jsem se. Ba jo. Byla to ona. Drze mi vzala z ruky vidličku, napíchla na ni knedlík.

Celý knedlík, považte si to, celý knedlík si strčila do pusy! A s plnou pusou mi oznámila: „Tak se jí knedlík, prcku!“ Vidličku mi hodila zpátky do talíře a s chechotem odkráčela pryč.

Jestli jsem se předtím mračil, tak teď je ze mne učiněný kakabus. Aha. Vy asi nevíte, co je to kakabus. Já to taky nevěděl, ale už to vím. Kakabus byl kdysi hrnec na vaření polévky, ale dnes je to označení pro člověka zakaboněného, mrzutého. A to jsem teď právě já.

Nejím, mračím se.

Najednou si ke mně přisedla paní kuchařka Mrázková. „Už jsi zase poslední, Vojto! Copak ti nechutná?“ zeptala se a dobrácky se usmála.

„Chutná, ale...“ rychle jsem hledal nějakou výmluvu, „ale nějak mě bolí koleno.“

Paní Mrázková vyprskla smíchy: „Tak to máš štěstí, že to nejsou zuby. To by ses nenajedl vůbec.“

Jsem to ale motovidlo.
Taky jsem si mohl vymyslet
něco chytřejšího.

„Když ono mě doopravdy
bolí,“ řekl jsem
zkroušeně
a zvedl jsem
pravou nohu.

Paní
Mrázková
vykulila oči.

„U svatého Vavřince,
copak jsi, Vojto, vyváděl?“

I já jsem překvapeně otevřel pusou. Z díry
na kalhotách na mě pomrkávalo rozbité koleno.